

LUCIA
SASKOVÁ

Čialená

LUCIA
SASKOVÁ

Šialená

LUCIA SASKOVÁ
Šialená

Copyright © 2025 by Lucia Sasková
Cover design © 2025 by Adrián Macho
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 499. publikáciu
v elektronickej podobe.

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Obálku navrhol Adrián Macho.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0196-1

KEĎ SOM JU VIDEL PRVÝKRÁT V ŽIVOTE, bola zlá. Stál som pri bare a rozprával sa s ľuďmi, ktorých som nazýval priateľmi, ale ani jeden z nich mojím priateľom nebol. Bola to len partička chlapov utekajúcich na pivo od svojich žien a uspatých detí, ktoré konečne prestali vrieskať.

A zrazu som na opačnej strane miestnosti zbadal ju... Bola krásna a vedela to o sebe. Na tom by nebolo nič zvláštne, krásnych žien sa tam nachádzala fúra. No ona pôsobila inak. Bola drzá a napriek tomu, že bola odo mňa o hlavu nižšia, v dave by ju človek neprehliadol. Hádala sa s vyhadzovačom, následne prišiel majiteľ podniku a bezkrký, potetovaný chlap ju jediným kývnutím vpustil dnu. Prevrátila oči a kráčala po jeho boku. Žula žuvačku ako krava, robila z nej bubliny a pripadala mi ako pubertiačka zaseknutá v pätnástich rokoch svojho života. Oči sa nám stretli len na pár sekúnd a zmizla v zadných priestoroch.

KEĎ SOM HO VIDELA PRVÝKRÁT, vyzeral otrasne. Postával pri bare s bandou rovnako otrasných kamarátov, tvárili sa ako majstri sveta, a pil Coronu z fľaše. Neznášala som typy, čo si myslia, že im patrí celý svet len preto, že existujú.

Zastavilo ma holohlavé čudo, nechcelo ma pustiť dnu. Malo na sebe viac tuku ako svalov a snažilo sa to zakryť tetovaniami s lebkami a nezmyselnými kombináciami motívov, ktoré nedávali zmysel. Stavila by som krk na to, že cez celý chrbát má nápis v štýle, že len Boh ho môže súdiť.

Napokon prišiel Matúš, vysvetlil mu, kto som, a pán urodzený ustúpil. A mne, že mu mám nabudúce zavolať a nesnažiť sa pretlačiť cez stopäťdesiatkilového chlapa. Typické, nakoniec to celé bola moja chyba, ako inak.

Kráčala som do kutice, ktorú nazýval kanceláriou, a jedným okom na neho zazrela, keď som prechádzala okolo. Nechodieval sem často. Jeho kamaráti áno.

„Dohodli sme sa,“ hľadel na mňa môj brat, ešte väčší šialenec než ja sama. Vlastne nie, bol iba sprostejší. Aspoň som sa dokázala poučiť z jeho chýb a postupovala opatrne, aby som nerobila nikomu problémy.

„Ty si sa dohodol,“ zvalila som sa do koženého kresla v jeho kancelárii ako vystrihnutej z mafiánskych filmov. Ibaže on nevyzeral ako mafián, ale ako idiot. Vlastnil niekoľko pajzlov v meste a bol rovnaký ako zazerač pri bare. Len nech každý vidí, ako sa mu darí. Drahé auto, značkové handry, barber, VIP, len pre pozvaných. „Čo to máš na sebe? Smrdíš ako lacná kurva,“ snažila som sa premosťiť na jeho parfum, pretože som tušila, akým smerom bude naša debata smerovať.

„Dohodli sme sa,“ ignoroval moju otázku a vrátil sa k pôvodnej téme, „že tu nebudeš robiť problémy a budeš chodiť načas.“

„Problémy? Mám ti pripomenúť, že tá kreatúra pri vchode ma nechcela pustiť dnu? A meškám len trištvrte

hodinu, panebože. Som tvoja sestra, mohla by som mať nejaké výhody.“

„Máš výhodu, že tu môžeš robiť, keby si nebola moja sestra, v živote ťa nezamestnám. Ale ľudia ťa majú z nepochopiteľného dôvodu radi, takže padaj za bar a neštví ma.“

„Potrebujem kávu,“ vyzliekla som si bundu a usadila sa pohodlnejšie. „Dnes bol dlhý deň,“ zívla som si unaveno, „aj keď som v podstate nič nerobila.“

„Urob si ju a choď, prosím ťa.“ Jeho prosba vyjadrovala zúfalstvo z toho, že ho poslúcha na slovo celý svet, len môj rešpekt nikdy nezískal. Žralo ho to celý život. Pohyboval sa v rôznych kruhoch, aj v tých, ktoré boli na hranie zákona, a vybudoval si v nich potrebný rešpekt. Nemal to jednoduché, ani jeden z nás nemal pekné detstvo, ale to je iný príbeh. Teraz sme dospelí. A ja viem, že nech sa správam hocijako, vždy stojí na mojej strane. A aj keď ho vytáčam do nepríčetnosti, je to skôr zo žartu. Vzťah medzi nami dvoma, odkedy sme sa v detstve odsťahovali z rozpadávajúceho sa domu, bol silnejší ako kedykoľvek predtým. Pretože sme v sebe získali podporu a oporu, akú sme od rodičov nikdy nemali. On ma dotlačil do štúdia, ja jeho do podnikania. Vyštudovala som niečo úplne iné a on chcel podnikáť s nehnuteľnosťami. A potom si len tak, z dlhej chvíle, prenajal bar, ktorý sa nachádzal na absolútne neefektívnom mieste, nikto ho nepoznal a navštevovalo ho len pár štamgastov z blízkeho okolia. Vyzeralo to tam strašne, smrad lacného piva prebýjal zápach moču z toaliet, ťažko sa hľadal personál, pretože nikto nechcel obsluhovať alkoholikov a asociálov. Nieto ešte upratovať sračky rozotreté po stenách a zvratky všade naokolo. Chvíľu trvalo, kým Matúš

urobil z toho pajzla podnik, kam sa chodia baviť normálni ľudia. Priestory zrenovoval, štamgastov odradil vyššími cenami a kvalitnejším alkoholom, za bar som sa spočiatku postavila ja a naučila sa s nimi trochu manipulovať. Dať im, čo chcú, ale v skutočnosti dali oni nám to, čo sme chceli obaja.

Dreli sme ako kone, nespali, prípadne trávili noci v práci a dopriali si pár hodín spánku v kancelárii, ktorá fungovala ešte ako sklad. Nemali sme kam ísť, bol to náš domov. A keďže sme chceli, aby sa ľudia cítili v bare dobre, museli sme tam cítiť dobre v prvom rade my. Opatrne sme pritvrdzovali a ľuďom sa to páčilo. Boli sme dobrí a hostia nás mali radi, potom sme boli zlí a mali nás ešte radšej. Dodnes na tom mieste stojí rockový klub, ktorý sa zväčšil na trojnásobok, konajú sa tam koncerty a v pozadí nad schodiskom môžete vidieť za sklom živé vysielanie moderátorov lokálneho rockového rádia. Stále ho vlastní Matúš, ale vďaka peniazom zamestnáva ľudí, ktorí sa o všetko postarajú zaňho. A práve preto pozná veľa ľudí. A ľudí, ktorí poznajú ľudí. A keď niekto v našom meste pozná ľudí, ktorí poznajú tých správnych ľudí, môže každý získať veľmi slušný obnos peňazí. Nejdem to rozpitvávať, svoje know-how si aj tak každý necháva pre seba. Ale bola som rada, že sa Matúšovi darí. Mne na to chýbala disciplína, ktorá je pri podnikaní nevyhnutná. A voľnosť, ktorú som nemala zasa pri bežnej práci niekde v korporáte, kam človek musí denne chodiť, tváriť sa, že je rovnaký intelektuál ako ostatní, a pchať sa šéfovi do zadku kvôli povýšeniu. Na to som bola príliš... jednoducho príliš.

„Si hrozný šéf, vieš o tom?“

„Si hrozný zamestnanec, vieš o tom?“

„Hej, vlastne viem, tiež by som sa nezamestnala.“

„Dnes pracuješ s Deni, neodrbte priveľa ľudí.“ Neochotne som vstala a mykla plecami. To, že naši podgurážení zákazníci nevedia narátať do desať, nie je náš problém. A tí prachatí sú zákonite najotravnejší, tak si to zaslúžime.

„A čo budeš robiť ty?“

„Predsa makať vo svojej kancelárii!“

„Pozor, aby si sa neprepracovala,“ zašomrala som a šuchtavým krokom sa presunula do vedľajšej miestnosti, kde som sa prezliekla do „pracovného“ oblečenia. Ak bude treba, príde nám pomôcť.

Kávu som si vypila s Deni bez vyrušovania. Zákazníci nás mali radi a vedeli, že na ňu máme právo, pretože im potom budeme nalievať až do rána.

„Ďakujeme všetkým za čas na kávu, ste úžasní, už sme vám za barom plne k dispozícii a veríme, že sa spolu zabavíme!“ Denisa kričala cez megafón, aby prehlušila zvuk ostrých gitár a rytmických bicích. Väčšina ľudí smerom k nám zdvihla svoje poháre a bolo nám jasné, že ďalšiu kávu si dáme až nad ránom. Energiu, ktorú nám dodá, využijeme na cestu domov, sprchu a kroky smerujúce do postele.

PREKVAPILO MA, keď som ju neskôr videl za barom. Vlastne som si chvíľu nebol istý, či je to ona. Mala na sebe roztrhané tričko, ktoré zakrývalo len to najnutnejšie. Bolo jej zrejme o pár čísel väčšie, pretože ho mala zviazané v páse, kde sa začínali jej čierne džínsy. Keď sa načiahla po fľašu na presklenej stene za chrbtom, ukázala celému podniku dokonalý zadok.

„Mať ho tak v rukách, čo?“ drgol do mňa Miloš, chlapec, s ktorým som chodil do školy.

„Si skromný, keď ti stačí tak málo.“ Obzrel som sa po podniku. Neboli sme jediní, kto na ňu zízal, kým nezoskočila zo stupienka a nenalievala alkohol do štyroch pohárov. Neprišli sme sa sem však pozeráť na zadok šéfovej milenky, konečne sme sa stretli viacerí ako dvaja, čo sa nám nepodarilo roky. A tak nám Deni rozdala šesť pív, hodila po mne veľké vrecko s lupienkami a odpratali sme sa k nášmu stolu.

NA MOJU OBRANU, BOL TO SLIZKÝ HAD a už vôbec nemal vek na to, aby sa hodil do nášho podniku. Mohla by som mu byť dcérou, a keby sa v mladosti poponáhlal, aj vnučkou. Otravoval ľudí pri bare, s každým sa chcel rozprávať a nazval ma malou kurvou, pretože som ho vraj nechcela obslúžiť a on čakal už dve hodiny. Asi pred minútou sa dotackal a vopchal medzi dve dievčatá, ktorým skladal absolútne nevhodné komplimenty, označujúc ich pohlavné orgány morskými ulitníkmi a ovocím. Ony ho znechutene nazvali pohlavným orgánom, vypýtali si pitie, nechali mi veľmi slušný tringelt a odišli.

Konečne som zabľúdila očami aj k nemu, aby odišiel od baru čo najrýchlejšie.

„Keby som bola naozaj kurva, tak ti ani nenalejem, nebola by to moja náplň práce. Čo chceš?“ načiahla som sa po prázdnych krígl'och od piva, stojacich pred ním.

„Vodku,“ siahol po mojom zápästí. Hneď som sa mu vytrhla. „A potom by som ti chcel napchať svojho obrovského vtáka do toho tvojho dokonalého zadku a násled-

ne by som ti ním zapchal hubu, až kým by si sa ním nezadrhla, ty suka.“

Svet sa zastavil. Hudba prestala hrať. A ja som vníma-la zrýchlený tlkot svojho srdca a jeho slová sa mi v hlave zopakovali oveľa hlasnejšie. Hľadela som na jeho krvou podliate oči, a keď si oblízal pery s provokačným pohľadom a nechutným úsmevom, došlo vo mne ku skratu. Trvalo asi sekundu, kým mi prebehlo myslou to, čo som vzápätí urobila. Pohár od piva sa mu roztrieštil na tvári a zaliala ho krv. Zapotácal sa, ale nespadol, v tej istej sekunde ma zdrapil za tričko a vytiahol spoza barového pultu. Stihla som zachytiť, že vyhadzovač sa už blíži k nám, no muž využil čas a päšťou ma udel rovno do tváre. Na rozdiel od neho som letela priamo k zemi, čo ma našťvalo ešte viac, vstala som a rukou, do ktorej sa mi zapichli črepy z roztriešteného pohára, som ho bodla do oblasti rebier. Chcela som pokračovať, ale niekto ma schmatol okolo pása a vyhadzovač konečne spacificoval zúriaceho opičiaka, ktorý ma častoval všetkými možnými aj nemožnými nelichotivými prívlastkami.

„SORRY, MUSÍM BEŽAŤ,“ pozrela na mňa v tesnej blízkosti tými najzvláštnjšími očami na svete. „Vďaka.“

Do mužských hajzlov, označených nakresleným ob-rím penisom s úsmevom a očami, čo žmurkali na obrov-ský kosoštvorec s vyplazeným jazykom a dlhými mihalnicami na dverách oproti, sa najskôr ktosi dobýjal a potom sa snažil vyvaliť dvere. Nestihol som nijako zareagovať, nič povedať, šokovane som hľadel, ako mi zoskočila z vtáka, utrela si rozťaté obočie rukou, ktorá jej krvácala ešte viac, a navliekla si na seba džínsy.

„Počkaj,“ vykoktal som. „Si v pohode, nemám ísť s tebou? Nepotrebuješ ísť do nemocnice?“

„Ale prosím ťa,“ mávla rukou a otvorila dvere doko-rán. Nezrozumiteľne začala vrieskať na chlapa, ktorého na moje počudovanie dosť rýchlo a efektívne upratala.

Zadíval som sa na seba do zrkadla a pýtal sa sám seba, čo sa tu udialo? Udialo sa to vôbec alebo som toho vypil príliš veľa? Jej krv mi zašpinila tvár aj tričko. Môj penis sa ešte nedostal do pokojného stavu, napchal som ho späť do nohavíc, opláchol si tvár vodou a vyšiel von. Mal som dve možnosti. Vrátiť sa po skurvene dobrom sexe späť k ostatným, alebo bežať za ňou.

Celé sa to zbehlo veľmi rýchlo, dokonca aj na môj vkus. Bolo mi jedno, že sa pri bare strhla bitka, v tomto podniku to zasa nebolo až také výnimočné. Počul som rinčanie skla, rev, hĺkanie a strhávanie pozornosti zákaz-níkov, ktoré ma obišlo. Nikoho z nášho stola nezaujímalo, čo sa deje, ďalej sme sa bavili o ženách, jeden neborák sa snažil hovoriť aj o deťoch, ostatní o drogách či hudbe, a keďže sme už dávno nemali dvadsať, tak aj o práci, ces-tovaní a hnutí doma na gauči pred stupídnyimi seriálmi na Netflixu. Spýtal som sa, či niekto chce niečo z baru, a išiel si vyprázdniť mechúr. Myslel som si, že som tam sám, lenže ona vošla dnu a sledovala ma od chrbta. Keď som skončil, strhol som sa, keď som ju zbadal.

„Potrebujem ťa, len na pár minút,“ zamkla dvere. Ne-stihol som sa spýtať, čo chce, prišla ku mne s krváčajúcou tvárou a rukou obviazanou v utierke. Jej dľaň spočinula na mojom rozkroku, ktorý na reakciu nenechal dlho čakať. Bolo to celé divné a trochu šialené, no nevedel som – a v žiadnom prípade ani nechcel – cúvnuť. Zadíval som sa do jej očí a pevne ju chytil za pás. Neprtestovala, ru-

kami som prešiel vyššie a cítil, že pod roztrhaným tričkom nemá absolútne nič. Jej malé pevné kozy som mal zrazu v dlaniach, bradavky mala ako na lusk prsta tvrdé rovnako, ako bol môj vták. Pritlačil som ju k stene, aby cítila, čo so mnou robí, a vyšiel z nej ston, čím mi vzala zvyšky zdravého rozumu, ktoré sa presunuli do úplne inej časti tela. Prešiel som jej jazykom po perách, ale pokrútila hlavou. Rozopla mi džínsy, stiahla ich a pevne zovrela môj penis. Prešla po ňom niekoľkokrát rukou a ja som si stále nebol istý, či je to v poriadku. Lenže už mi nedala na výber. Dostala ma do varu, a keď cudzia ruka masturbuje za vás, už niet cesty späť. Vopchal som ruku do jej tesných nohavíc a strčil do nej dva prsty.

„Rýchlo,“ šepala mi do ucha, keď niekto zatrieskal na dvere. „No tak,“ zdrapila ma za tvár a donútila na ňu pozrieť.

„Okej.“ Stiahol som jej nohavice na kolená a vrátil sa k jej vnútru, takému mokrému, že som zauvažoval, či to pred chvíľou nerobila s niekým iným. Kmitala mnou neskutočne rýchlo, až som si bol istý, že už dlho nevydržím. Vyzliekla si jednu nohu z džínsov, vysadla na kraj umývadla a roztiahla nohy tak naširoko, že som na vlastné oči videl, v akom stave je. Schmatla ma za tričko, pritiahla k sebe a doslova sa na mňa nastokla, objala ma nohami a rukami a ja som ju šukal tak vášnivo, ako som len dokázal. Kĺzala sa po mne a silno prirážala, až som sám cítil, že ju to musí bolieť. Keď som sa však presvedčil, že jej to neprekáža, dostal som sa do tranzu. Pichol som do nej ešte niekoľkokrát, začala doslova vibrovať a sťahovať sa zvnútra, pri jej pevnom objatí som vyvrcholil tak silno, že som si ani nevšimol, či to stihla aj ona.

Netušil som, kam šla, ale bežal som za ňou. Vybehol som pred podnik a hľadel troma smermi, ktorými mohla ísť.

„Božemôj, tá bola extrémne zriadená,“ začul som rozhovor dievčat stojacich pred vedľajším barom.

„Kam išla?“ spýtal som sa príliš prudko. Mladé šťandy držiace v rukách červený drink si ma podozrivo obzreli. Uvedomil som si, že s krvavou tvárou a tričkom asi nevyzerám, že by som s tým nemal nič spoločné. „Neurobil som jej to, musím jej pomôcť.“

„My vieme, toho idiota už vzala sanitka,“ odvrkla jedna z nich. „Ale neviem, prečo by sme ti mali dávať info, kam išla.“

„Pretože ja by som mohol dať info polícii, že tu chľastáte a tvárite sa, že ste plnoleté.“

„Išla tam, vidíš? Ťahá sa za ňou cigaretový dym,“ zľakla sa evidentne mladšia baba.

„Bože, ty si hus,“ zahundrala jej kamoška, no už som sa nimi nezapodieval a rozbehol sa naznačeným smerom.

Na to, že bola taká krpatá, prepletala nohami celkom rýchlo a ja som mal čo robiť, aby som dovidel, do ktorej ulice zabočila.

MUSÍM BYŤ DOMA ČO NAJSKÔR a dať sa do poriadku. Nesmiem takto reagovať, každý môj krok bol neuvážení a môže mať následky. Ale žiadne výčitky svedomia nemám. Síce som získala pár rán, ale ten skurvený starý úchylák, čo mi ho chcel pchať do zadku, dostal odo mňa presne to, čo si zaslúžil, a nabudúce si rozmyslí, či niekomu bude dávať sprosté návrhy. Matúš mi bude zasa čistiť žalúdok niekoľko dní. V konečnom dôsledku sa to však rozkríkuje a zafunguje ako reklama. Zlá reklama je

predsa tiež reklama. Možno to niekto aj natočil. Tým musím na brata apelovať a premeniť celý cirkus na niečo pozitívne.

„Stoj, prosím ťa!“ Kriste, on je stále za mnou?

„Kričíš na mňa už tretíkrát!“ zvrieskla som, no nezastala. „Keď som nereagovala na hej ani na počkaj, je asi logické, že nezareagujem ani na stoj.“ Pridala som ešte viac do kroku. Ľudia, ktorí nepoznajú moje meno, ho nepoznajú z určitého dôvodu. A zároveň mi nestoja za to, aby som zastavovala.

„Chcem ti pomôcť, si predsa zranená!“ Ďalší dobrodinec, ktorý si myslí, že sa neviem o seba postarať? Zastala som, hodila ohorok cigarety na zem a pristúpila ho.

„Keby som potrebovala pomoc, sama ju vyhládam, takže NIE,“ zdôraznila som, „žiadnu pomoc nepotrebujem, som okej, a ak chceš byť okej aj ty, choď do riti.“ Roztrasenými prstami som si zapálila ďalšiu cigaretu.

„Nie si okej. A nie je hanba priznať to.“ Ach jaj, títo spasitelia sveta a znalci ženských duší. Bol to chalan, s ktorým som si pred chvíľou vybila nahromadený adrenalín na chlapských záchodoch. Zasmiala som sa mu do tváre, pokrútila neveriacky hlavou a pokračovala smerom domov. Opäť som sa rozosmiala, z hĺbky srdca a poriadne nahlas.

„Že máš dve gule, som si všimla, ale tá vešdecká ti nefunguje. Som v poriadku a spokojná,“ roztiahla som ruky k čiernej oblohe a niekoľkokrát sa zatočila.

„Si na drogách?“

„Nie, som na vrchole adrenalínu a po orgazme, mám pocit, že lietam!“

„Tomu chlapovi si rozrezala tvár.“ Naozaj si dovoľuje ma obviňovať?

„Ja viem,“ žmurkla som na neho, vyfúkla dym z cigarety, rozbehla sa do uličky a zabuchla za sebou vchodové dvere starej bytovky, kde sa nachádzal môj milovaný priestranný byt.

Brala som nízke schody po dvoch, aby som sa dostala na tretie. Až tam som si uvedomila, že znovu fajčím v spoločných priestoroch, čo mi susedia vyčítali snáď miliónkrát. Rýchlo som uhasila cigaretu o kovové zábradlie a ohorok zasunula do hliny v črepníku s palmou podoprenou asi sto tyčkami. Pripomínala mi mňa samu. Čím ďalej, tým viac oporných tyčiek som potrebovala, a napriek tomu som sa lámala. Potrebovala som starostlivosť, nie len miesto na starej chodbe a vodu raz do týždňa. Prípadne si do mňa pichne náhodný okoloidúci.

Konečne som sa dostala domov. Do svojej oázy pokoja.

Vyzerala som už aj krajšie. Ale na druhej strane, cítila som sa lepšie, ako som vyzerala. Z chladničky som vybrala vrečko s ľadom, zabalila ho do utierky a položila na opuchnutú, fialovejúcu lícnu kosť. Fyzická bolesť mi nespôsobovala muky. Usmiala som sa na seba do zrkadla pri spomienke na to, ako som tomu idiotovi rozmlátila pohár o tvár. Asi budem mať problém. Možno dostanem aj výpoveď. Ale stálo to za to! Akcia, reakcia, bum-bác.

Ruka bola na tom o niečo horšie, dve rezné rany boli naozaj hlboké. Nespomínala som si, či som si ich spôsobila sama, alebo boli výsledkom napadnutia. Ale tiež nešlo o nič, čo by som nezvládla. Obzerala som si ich vo svetle žiarovky a kontrolovala ohybnosť všetkých prstov.

Napokon som sa umyla, odlíčila, rany som si vydezinfikovala, ako sa patrí, a zalepila ich svorkovým leukoplastom, aby sa nerozhádzali. Keby som jednu potiahla viac do oblúka, vytvarovalo by sa z nej srdiečko. Možno

zajtra, dnes som už príliš unavená. Aj keď to v konečnom dôsledku nebola nepríjemná únava.

Práve som sa prepadala do hlbokého spánku, keď mi začal zvoníť mobil ako šialený. Stíšila som zvuk a snažila sa spať ďalej, lenže vyzváňanie neutíchalo. Pretože sa neozýval telefón, ale zvonček pri dverách, ktorý som tak ľahko stíšiť nedokázala. Zniesla som fakt čokoľvek. Mnohé veci som dokázala pochopiť a nič ma extrémne nevyviedlo z miery. Len jediné – ak ma niekto zobudil.

„Šibe ti? Vieš, koľko je hodín?“ Cez priezor som skontrolovala, kto stojí pred dverami, no nebolo to nijaké prekvapenie.

„Otvor!“ zreval, zrejme ho počuli aj o tri paneláky ďalej.

„Otvor? Aký otvor?“ spýtala som sa recitačným, nechápavým tónom.

„Neser ma a otvor, doriti.“

„Otvor do riti?“ rozosmiala som sa a oprela chrbtom o dvere. Skutočne som sa bavila. Tento žart bol mojím obľúbeným. Matúša som nemienila pustiť dnu. Vlastne neviem, načo sem chodil, musel to vedieť aj on.

„Vykopnem tie dvere,“ zatrieskal na ne hrozivo.

„Šetri si sily, sú bezpečnostné. Vykopne ich len Chuck Norris. Choď spať, zajtra sa ti ozvem, dobre?“

„Nie, toto nepočká do zajtra.“

„Všetko, čo počkalo doteraz, počká aj do zajtra. Dobrú nôcku!“ usmiala som sa na dvere, zhasla svetlo na chodbe a spokojne odkráčala do spálne. „A nerob tu bordel! Mám skvelé vzťahy so susedmi!“ zakričala som ešte do predsieni, keď som počula, ako huláka ďalej. V spálni som zatiahla závesy, zavrela dvere, vyplla mobil a ľahla si do postele. Bola som unavená a chcela spať. A keď chcem spať, tak idem spať.

MYSLÍM SI, ŽE BY SOM SA SKÔR DOSTAL do kancelárie prezidentky, ako by som sa mohol dostať k nej. Videl som, kam zabočila, netušil som však, či zašla do niektorého vchodu, alebo do jednej z ďalších ulíc. Ani netušim, prečo som za ňou bežal. Keď mi zavolali chlapi z baru, vrátil som sa k nim a vypil ešte niekoľko pív.

Ale musíte uznať, že situácia, ktorá sa udiala, nebola úplne bežná, a aj keď ja som tiež nebol svätý, zranená krvácajúca žena ma na rýchlovku nikdy predtým ani potom nevolala. Išla si tvrdo za svojím a nieže by som nebol ochotne nápomocný, ale už len pri spomienke na to, ako bezohľadne bežala za orgazmom, ma tlačil rozkrok. Žiadne telefónne číslo, žiadne „zavolaj mi, vidíme sa“. Nič! Nepoznám ani jej meno a jej tvár by som v dave pravdepodobne tiež prehliadol. Pri jej výške určite. Poďakovala, nadvihla kútik na znak úsmevu a zmizla. Jaj, a taká maličkosť, tesne predtým prizabila chlapa, ktorý bol od nej trikrát ťažší, dvakrát starší a jedenkrát vyšší. Rovnako rýchlo a vraj bez váhania. Bol som zvyknutý zabúdať na jednorazovky. Pri nej mi to trvalo trochu dlhšie. Nikto ju nepoznal a v tej prekiatej krčme sa všetci tvárili, akoby neexistovala. Dokonca aj Denisa, ktorá s ňou v ten deň robila, mi do očí tvrdila, že netuší, o kom hovorím.

A tak som to pustil z hlavy a vrátil sa k svojmu životu, priateľom, rodine a do svojho bytu s pekným výhľadom.

Zabudol som na ňu. A spomenul som si len vtedy, keď som liezol do postele s niekým iným, kto vyžadoval všetko, čo ona nie.

Raz som viezol domov čiernovlasú kočku, ktorá večer vyzerala ako Megan Fox. Ráno som otvoril oči a dúfal, že

tam nebude. Ale časy, keď ženy odchádzali samy od seba, sú dávno preč a ona tam, samozrejme, bola, nahá, ruku s dlhými špicatými nechtami červenej farby mala položenú na mojom hrudníku. Bol som presvedčený, že je transformerom v ľudskej podobe. Len akosi nechcela odísť a nie a nie sa premeniť späť na Megan. Iste, možno to bola skvelá žena. Ale...! Skvelé ženy nesadajú ožratým chlapom do áut a nejdú s nimi do cudzieho bytu. A ja som bol odjakživa povrchný a viac mi záležalo na zovňajšku. Preto som s ňou bojoval takmer do obeda, keď konečne pochopila, že sa z nás z večera do rána nestal pár, a musel som byť prehnane úprimný, aby jej došlo aj to, že už sa vidieť nebudeme. Nikdy. Pretože som bol opitý, pretože je pre mňa príliš dobrá a ja som chrapún, bla, bla, bla. Priviezol som ju domov a vo dverách rodinného domu v dobrej štvrti stáli jej rodičia. Začal som zmätkovať a donútil ju vystúpiť čo najskôr. Ona ma chcela ešte pobožkať na rozlúčku, no odstrčil som ju. Následne mi povedala, že som kokot, ja som jej odsekol, že má pravdu a nech už ide. Ledva zabuchla dvere na aute, už som vystrelil z miesta a zaprisahal sa, že si na vek všetkých Megan Fox budem dávať pozor, pretože dnes už vyzerajú ako Megan aj dievčatá, ktoré by nemali byť ani v bare, nieto ešte celú noc skákať na ožratom prasať, ktoré zbalili v bare. V posteli bola nemožná a za predstieranie orgazmov by nedostala ani Zlatú malinu. Už vtedy mi to malo byť podozrivé. Ale bavilo ma sledovať ju, ako sa snaží. Potom som spravil to, čo som potreboval ja, a zaspal ako drevo. Ale poučil som sa. Už u seba nenechám prespať ani jednu. Zavolám im taxík alebo ich zaveziem domov skôr, než sa začnú v posteli príliš rozťahovať a ukladať. Veď je priam nechutné, koľko sa ich

tam už vystriedalo. Určite aj nehygienické, keďže plachty a obliečky nemením po každom sexe. A svojím spôsobom ma to aj vzrušuje, pretože každá jedna po sebe čosi zanechá. Pocit, vôňu, biologický materiál, spomienku. Ale v podstate sú všetky rovnako hlúpe. Intelligentnú ženu už zo zásady do postele nevolám.

Toto auto by som mal vymeniť. Je obrovské, drahé, veľá žerie a pod kolesá mi skáču tie najhoršie ženy. Ale najprv sa idem najesť a dať si kávu.

Dupol som na brzdy pred priechodom pre chodcov, ktorý bol hneď za odbočkou do uličky v centre, kde bola šanca nájsť parkovacie miesto.

„Vráť sa do autoškoly, ty idiot!“ zvrieskla na mňa ženská, ktorá práve prechádzala cez priechod so slúchadlami v ušiach a s mobilom v ruke, a ja som zastavil naozaj v poslednej chvíli. „Si ma mohol zmrzačiť alebo zabiť.“

„To som teda mohol!“ odvrkol som cez otvorené okno a ona mi spoza chrbta ukázala vztýčený prostredník. Zaparkoval som na prvom voľnom mieste, ktoré mohlo byť pokojne aj posledné, a šiel na obed.

„To snáď nie je pravda!“ Už z diaľky som videl veľký penis nakreslený na kapote. Čo bolo horšie, po príchode k autu som zistil, že kresba by bola lepšia možnosť. Tá suka to tam vyryla! „Kurva, toto si odskáče.“

TAK DOBRE AKO VTEDY som sa už dlho nezabavila. Sedela som v podniku na terase, kam prišiel aj ten zmrd, ktorý ma pred chvíľou takmer zrazil a ani sa neospravedlnil. Ďalší imbecil, ktorý svoje ego kryje veľkým nalešteným autom. Najprv som to chcela nechať tak, takýchto majstrov sveta stretneme všetci na každom kroku nie-

koľko. No ruky boli rýchlejšie ako rozum a na jeho kapote vzniklo majstrovské dielo hodné Národnej galérie. Putovalo však len do mojej galérie, v tejto zálube som už bola celkom zbehlá. Cestou domov si kúpim rámik a dám si ho vytlačiť. Na stene v záchode je ešte dosť miesta a moja koláž bude opäť o krok bližšie k dokonalosti. Keď som cielene poškriabala auto prvýkrát, mala som aj malé, malilinké výčitky. Teraz som už podobné situácie priam vyhľadávala a vždy sa našiel človek, ktorý by si zaslúžil vyryť penis priamo na čelo a nie na auto, ktoré za to v podstate nemôže.

Videla som, ako kopol do kolesa, a takmer sa rozosmiala. Na tvári som mala maskovacie slnečné okuliare, také obrovské, že by ma v nich nespoznala ani vlastná matka. Pre istotu som si vyzliekla rifl'ovú bundu, ktorú som poskladala na stoličku, aby ju nevidel. Obzeral sa okolo seba. Hlavu som vykrúcala čo najviac do boku, no takmer som oškuľavela, keď som oči tlačila doľava, aby som ho čo najnenápadnejšie udržala v zornom uhle.

„Doriti...” spanikárila som. „To je... Jasné, že je to on.“ Kávu som nedopila ani nezaplatila, len som počkala, kým naštartuje a pohne sa, aby som mohla vyštartovať opačným smerom a stratiť sa v uličkách, kam sa on autom nedostane.

VOLAL SOM NAJSKÔR MECHANIKOVI a prosil ho, aby prelakovanie vyriešil čo najskôr. A potom ma stálo presne šesť telefonátov, kým som našiel bezpečnostnú kameru najbližšie od toho parkovacieho miesta a niekoho, kto mi bol ochotný ukázať záznam.

Myslel som si, že viem presne, kam idem, no popri te-